

Sygn. akt VIII C 1375/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. O.

przeciwko A. Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 1.140,12 zł

1. zasądza od pozwanego na powoda kwotę 1.140,12 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści złotych i dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 58 zł (pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1375/17

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2017 roku powód K. O. wytoczył przeciwko pozwanemu A. Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powództwo o zasądzenie kwoty 1.140,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że zawarł z pozwanym między innymi umowę ubezpieczenia dodatkowego (polisa główna nr (...) z ubezpieczeniowym funduszem inwestycyjnym). W grudniu 2016 roku złożył wniosek o likwidację funduszu inwestycyjnego i przekazanie całej kwoty na konto powoda. Kwota ta została przekazana na konto powoda, ale z pomniejszeniem o kwotę zaległych, zdaniem pozwanego, składek wraz z odsetkami w łącznej wysokości 1.140,12 zł. Zdaniem powoda, roszczenie o zapłatę zaległych składek przedawniło się z upływem lat 3 od daty ich wymagalności, zgodnie z art. 819 § 1 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c., powód wezwał pozwanego do zwrotu nienależnie potrąconej kwoty pismem z dnia 10 lutego 2017 roku, które pozostało bez odpowiedzi. Terminy wymagalności/płatności poszczególnych składek były następujące: 40,53 zł – termin płatności 17 listopada 2013 roku, 465,99 zł – 17 sierpnia 2013 roku, 465,99 zł – 17 maja 2013 roku. Roszczenie o świadczenie okresowe przedawnia się z upływem lat 3 i w takim samym terminie przedawnia się roszczenie odsetkowe związane ze świadczeniem głównym. **(pozew k. 4, k. 7-10)**

W dniu 9 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył

sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że powód od dnia 17 września 1996 roku był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach umowy (...) z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym, potwierdzonej polisą numer (...), której treść była regulowana postanowieniami Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Uniwersalnego na Życie (...) 3/95. Umowa obejmowała zakresem ryzyko śmierci oraz ryzyka dodatkowe: śmierci lub kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, śmierci dziecka oraz ubezpieczenie składki. We wniosku powód zobowiązał się do opłacania składek w wysokości 423,39 zł kwartalnie. Suma ubezpieczenia z tytułu wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego w ramach umowy wynosiła 50.000 zł.

Strony realizowały umowę zgodnie z jej zapisami, powód opłacał składki, a pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej, a także za odpowiednią część składki umożliwiał nabywanie powodowi jednostek ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, gromadzonych na utworzonym w tym celu rachunku jednostek.

W dniu 7 czerwca 2010 roku, na wniosek powoda z dnia 9 maja 2010 roku, dokonano konwersji umowy (zmiany warunków umowy przy zachowaniu jej ciągłości) z dotychczasowego (...) Uniwersalnego PLUS na Ubezpieczenie (...), do którego miały zastosowanie Ogólne Warunki Ubezpieczenia Uniwersalnego (...)/ (...). Po ww konwersji umowa obejmowała swoim zakresem ryzyko śmierci oraz ryzyka dodatkowe: śmierci i kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, ubezpieczenia składki, ubezpieczenia świadczenia szpitalnego Na (...). Składka została ustalona na kwotę 1.371,83 zł, a suma ubezpieczenia wynosiła 128.665 zł.

W dniu 17 maja 2013 roku umowa ubezpieczenia uległa na wniosek powoda przekształceniu w umowę ubezpieczenia z zawieszoną płatnością składek regularnych z tytułu głównej umowy ubezpieczenia (obejmującej ryzyko śmierci). Składki z tytułu umów dodatkowych (obejmujących ryzyka dodatkowe: śmierci i kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, ubezpieczenia składki, ubezpieczenia świadczenia szpitalnego Na (...)), zgodnie z warunkami umowy ubezpieczenia nie uległy zawieszeniu, o czym powód został poinformowany pismem z dnia 12 sierpnia 2013 roku.

Pismem z dnia 14 listopada 2013 roku powód zawniósł o przekształcenie umowy w bezskładkową z sumą ubezpieczenia równą wartości polisy, co pozwany potwierdził pismem z dnia 27 listopada 2013 roku.

Umowa na wniosek powoda została rozwiązana w dniu 5 stycznia 2017 roku. Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku pozwany potwierdził ten fakt i poinformowała powoda o wypłacie na jego konto 62.211,68 zł, po potrąceniu kwoty 972,51 zł zaległych składek wraz z odsetkami w wysokości 167,61 zł.

Pozwany podniósł, że powód z jednej strony twierdzi, że świadczenie na rzecz pozwanego składek ubezpieczeniowych jako świadczenie z umowy ubezpieczenia, na podstawie art. 819 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c., przedawniło się po 3 latach od daty wymagalności wraz z odsetkami (w wysokości 167,61 zł) dla każdej liczonej z osobna. Powód wskazał, że dla kwoty 40,53 zł termin wymagalności to 17 listopada 2013 roku, dla kwoty 465,99 zł termin wymagalności to 17 sierpnia 2013 roku, dla kwoty 465,99 zł termin wymagalności to 17 maja 2013 roku. Z drugiej strony powód powołał się na przepisy ogólne dotyczące składek jako świadczenia okresowego, które również przedawniają się z upływem lat 3 od daty wymagalności. Powód wywiódł z tego wniosek, że roszczenia o zapłatę wszystkich zaległych składek wraz z zaległymi odsetkami w dniu rozwiązania przedmiotowej umowy ubezpieczenia, tj w dniu 5 stycznia 2017 roku były już przedawnione, a potrącenie dokonane przez pozwanego było niesłuszne, stąd powód zażądał zwrotu rzekomo nienależnych pozwanemu, przeterminowanych składek oraz odsetek naliczonych przez pozwanego.

Nawet gdyby przyjąć, że przedawnienie rzeczywiście nastąpiło, pozwany zaprzeczył zasadności roszczenia powoda, powołując się na przepis art. 502 k.c., wskazując, że wierzytelność, która jest przedawniona, może zostać przedstawiona do potrącenia, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Dalej pozwany wskazał, że po konwersji do umowy zastosowanie miały Ogólne Warunki Ubezpieczenia Uniwersalnego (...)/ (...), zaś § 19 ust. 4 tychże OWU stanowi, że z dniem przekształcenia głównej umowy ubezpieczenia w umowę ubezpieczenia bezskładkowego, wszystkie dodatkowe umowy ubezpieczenia zostają rozwiązane, a towarzystwo potrąca z rachunku jednostek kwotę należności z tytułu dodatkowych umów ubezpieczenia. Wobec tego dzień przekształcenia umowy w bezskładkową, tj. 25 listopada 2013 roku stał się terminem wymagalności składki i przed dokonaniem podnoszonego przez powoda przedawnienia wystąpiła możliwość potrącenia składek. W tym dniu przedawnienie dochodzonego pozwem roszczenia jeszcze nie nastąpiło, a zaistniała możliwość jego potrącenia. Fakt ten został potwierdzony pismem pozwanego z 27 listopada 2013 roku.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego terminu możliwości potrącenia składek, pozwany wskazuje, że w przedmiotowej sprawie zaistniały także inne terminy, w których potrącenie było możliwe przed przedawnieniem świadczenia. Pismem z dnia 12 czerwca 2013 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty zaległych składek wyznaczając termin do 3 lipca 2013 roku – tym samym po upływie wyznaczonego terminu roszczenie stało się wymagalne i możliwe do potrącenia zanim nastąpiło przedawnienie. Ponownie pismem z dnia 15 lipca 2013 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty zaległych składek wyznaczając termin do 2 sierpnia 2013 roku – tym samym po upływie wyznaczonego terminu roszczenie stało się wymagalne i możliwe do potrącenia zanim nastąpiło przedawnienie. Dodatkowo o wysokości zadłużenia pozwany poinformował powoda w Pakietach Rocznicowych z 2015 i 2016 roku. Zaległe składki były potrącane jeszcze przed upływem terminu przedawnienia, wobec tego przesłanki z art. 502 k.c. zostały spełnione, potrącenie było możliwe, a roszczenie dochodzone pozwem nie zasługuje na uwzględnienie.

W odniesieniu do roszczenia odsetkowego, pozwany podkreślił, że został wezwany do zapłaty kwoty 1.140,12 zł w terminie 14 dni, zaś pismo z wezwaniem zostało mu doręczone 14 lutego 2017 roku, zatem w ewentualną zwłokę popadł 1 marca 2017 roku.

W razie uznania, że potrącenie zaległych składek było jednak niedopuszczalne, pozwany podniósł, że podniesienie przez powoda zarzutu przedawnienia roszczeń pozwanego stanowi nadużycie prawa, o którym mowa w art. 5 k.c. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 17, sprzeciw k. 20-25)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości i do zamknięcia rozprawy stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. **(pismo procesowe k. 75-76, k. 78-78v, k. 80-81, k. 84-84v, pismo k. 90-92, k. 98-100, k. 102-103, protokół rozprawy k. 116-117, pismo procesowe k. 118-119, protokół rozprawy k. 128-132)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 17 września 1996 roku powód K. O. był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach umowy (...) z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym, potwierdzonej polisą numer (...), której treść była regulowana postanowieniami Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Uniwersalnego na Życie (...) 3/95. Umowa obejmowała zakresem ryzyko śmierci oraz ryzyka dodatkowe: śmierci lub kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, śmierci dziecka oraz ubezpieczenie składki. We wniosku powód zobowiązał się do opłacania składek w wysokości 423,39 zł kwartalnie. Suma ubezpieczenia z tytułu wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego w ramach umowy wynosiła 50.000 zł.

Strony realizowały umowę zgodnie z jej zapisami, powód opłacał składki, a pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej, a także za odpowiednią część składki umożliwiał nabywanie powodowi jednostek ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, gromadzonych na utworzonym w tym celu rachunku jednostek. **(okoliczności bezsporne, kserokopia polisy k. 37, kserokopia wniosku o ubezpieczenie na życie k. 38-42)**

W dniu 7 czerwca 2010 roku, na wniosek powoda z dnia 9 maja 2010 roku, dokonano konwersji umowy (zmiany warunków umowy przy zachowaniu jej ciągłości) z dotychczasowego (...) Uniwersalnego PLUS na Ubezpieczenie (...),

do którego miały zastosowanie Ogólne Warunki Ubezpieczenia Uniwersalnego (...)/ (...), zaś powód pokwitował, że Warunki te otrzymał.

Po ww konwersji umowa obejmowała swoim zakresem ryzyko śmierci oraz ryzyka dodatkowe: śmierci i kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, ubezpieczenia składki, ubezpieczenia świadczenia szpitalnego Na (...). Składka została ustalona na kwotę 1.371,83 zł, a suma ubezpieczenia wynosiła 128.665 zł. **(okoliczności bezsporne, kserokopia oferty zmiany umowy k. 43-44, kserokopia OWU (...) k. 48-60, zeznania świadka A. S. k. 129-131)**

W dniu 17 maja 2013 roku umowa ubezpieczenia uległa na wniosek powoda przekształceniu w umowę ubezpieczenia z zawieszoną płatnością składek regularnych z tytułu głównej umowy ubezpieczenia (obejmującej ryzyko śmierci). Składki z tytułu umów dodatkowych (obejmujących ryzyko dodatkowe: śmierci i kalectwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, ubezpieczenia składki, ubezpieczenia świadczenia szpitalnego Na (...)), zgodnie z warunkami umowy ubezpieczenia nie uległy zawieszeniu, o czym powód został poinformowany pismem z dnia 12 sierpnia 2013 roku. **(okoliczności bezsporne, kserokopia pism k. 45)**

Pismem z dnia 12 czerwca 2013 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty zaległych składek w łącznej wysokości 1.451,43 zł, w terminie do 3 lipca 2013 roku, nie precyzując o które składki dokładnie chodzi i kiedy minął termin ich płatności. **(kserokopia pisma k. 61)**

Następnie ponownie pismem z dnia 15 lipca 2013 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty zaległych składek w łącznej wysokości 1.451,43 zł i odsetek 2,19 zł, w terminie do 2 sierpnia 2013 roku, również nie precyzując o które składki chodzi i kiedy upłynął termin ich płatności. **(kserokopia pisma k. 62)**

Jak wynika z historii płatności dostępnej dla powoda po zalogowaniu się na konto A., powód zalegał z zapłatą na rzecz pozwanego następujących składek za ubezpieczenie dodatkowe:

- 1) kwoty 40,53 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 listopada 2013 roku,
- 2) kwoty 465,99 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 sierpnia 2013 roku,
- 3) kwoty 465,99 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 maja 2013 roku. **(wydruk z konta powoda k. 13)**

Pismem z dnia 14 listopada 2013 roku powód zawnioskował o przekształcenie umowy w bezskładkową z sumą ubezpieczenia równą wartości polisy, co pozwany potwierdził pismem z dnia 27 listopada 2013 roku.

Zgodnie z § 19 ust. 4 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Uniwersalnego (...)/ (...), ustalono, że z dniem przekształcenia głównej umowy ubezpieczenia w umowę ubezpieczenia bezskładkowego, wszystkie dodatkowe umowy ubezpieczenia zostają rozwiązane, a towarzystwo potrąca z rachunku jednostek kwotę należności z tytułu dodatkowych umów ubezpieczenia.

(kserokopia wniosku k. 46, kserokopia pisma k. 47, kserokopia oferty zmiany umowy k. 43-44, kserokopia OWU (...) k. 48-60, zeznania świadka A. S. k. 129-131)

Kwota należności z tytułu dodatkowych umów ubezpieczenia (zaległe składki) nie została jednak przez Towarzystwo potrącona z rachunku jednostek, zgodnie z § 19 ust. 4 (...), o czym świadczy fakt, że w tzw. Pakietach Rocznicowych z 2015 i 2016 roku pozwany nadal informował powoda o istnieniu zaległości, wskazując, że kwota należności z tytułu umów dodatkowych (tj. suma zaległych składek – nie wiadomo za jaki okres – oraz odsetek za nieterminową wpłatę składek) odpowiednio na dzień 29 marca 2015 roku wynosi 1.058,63 zł, zaś na 29 marca 2016 roku – 1.105,11 zł. **(kserokopia pisma k. 63-65 i k. 66-68)**

Umowa na wniosek powoda została rozwiązana w dniu 5 stycznia 2017 roku. Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku pozwany potwierdził ten fakt i poinformowała powoda o wypłacie na jego konto 62.211,68 zł, po potrąceniu kwoty

972,51 zł zaległych składek wraz z odsetkami w wysokości 167,61 zł. (**kserokopia wniosku o wypłatę k. 11-11v, kserokopia pisma k. 14-14v**)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.140,12 zł w terminie 14 dni, zaś pismo z wezwaniem zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 lutego 2017 roku. (**okoliczności bezsporne, kserokopia pisma k. 15-15v**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a także w oparciu o dowód z zeznań świadka A. S..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie powoda opierało się na twierdzeniu, że po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia pozwany bezpodstawnie potrącił sobie z kwoty przypadającej do wypłaty dla powoda, należności z tytułu zaległych składek za umowy dodatkowe.

Zgodnie z przepisem art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub inne rzeczy tej samej jakości oznaczone co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.).

Potrącenie dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.). Zgodnie natomiast z przepisem art. 502 k.c., wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło.

Na wstępie należy podkreślić, że powód zalegał z zapłatą na rzecz pozwanego z tytułu składek za ubezpieczenie dodatkowe: kwoty 465,99 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 maja 2013 roku, kwoty 465,99 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 sierpnia 2013 roku oraz kwoty 40,53 zł, której termin płatności przypadał w dniu 17 listopada 2013 roku. Skoro termin płatności tych składek był z góry określony, roszczenie o ich zapłatę było wymagalne, gdy nadszedł termin płatności, zatem odpowiednio w dniach: 17 maja, 17 sierpnia i 17 listopada 2013 roku. Z tej też przyczyny żadne wezwania kierowane przez pozwanego do powoda (wezwanie z dnia 12 czerwca i wezwanie z dnia 15 lipca 2013 roku) nie mogły zmieniać terminu wymagalności tychże składek, skoro nie były to świadczenia bezterminowe, wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do zapłaty, lecz świadczenia z określonym terminem płatności.

Po drugie niesporne między stronami było ostatecznie, że roszczenie o zapłatę zaległych składek przedawnia się z upływem 3 lat od daty ich wymagalności, jako roszczenie wynikające z umowy ubezpieczenia (art. 819 § 1 k.c.), czy też jako roszczenie okresowe (składki były wszak płatne kwartalnie) (art. 118 k.c.). Z uwagi na to, że zaległe składki za umowy dodatkowe były wymagalne w dniach: 17 maja, 17 sierpnia i 17 listopada 2013 roku, roszczenia o zapłatę poszczególnych składek uległy przedawnieniu odpowiednio w dniach: 18 maja, 18 sierpnia i 18 listopada 2016 roku.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe dowiodło, że pismem z dnia 14 listopada 2013 roku powód zawniósł o przekształcenie umowy w bezskładkową z sumą ubezpieczenia równą wartości polisy, co pozwany potwierdził pismem z dnia 27 listopada 2013 roku.

Wprawdzie, zgodnie z § 19 ust. 4 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Uniwersalnego (...)/ (...), zastrzeżono, że z dniem przekształcenia głównej umowy ubezpieczenia w umowę ubezpieczenia bezskładkowego, wszystkie dodatkowe umowy ubezpieczenia zostają rozwiązane, a towarzystwo potrąca z rachunku jednostek kwotę należności z tytułu dodatkowych umów ubezpieczenia, to jednak kwota należności z tytułu dodatkowych umów ubezpieczenia (kwota zaległych składek) nie została przez pozwane Towarzystwo potrącona z rachunku jednostek, o czym jednoznacznie świadczy fakt, że w tzw. Pakietach Rocznicowych z 2015 i 2016 roku pozwany nadal informował powoda o istnieniu

zaległości, wskazując, że kwota należności z tytułu umów dodatkowych (tj. suma zaległych składek oraz odsetek za nieterminową wpłatę składek) odpowiednio na dzień 29 marca 2015 roku wynosi 1.058,63 zł, zaś na 29 marca 2016 roku – 1.105,11 zł.

Nie może budzić wątpliwości, że dopuszczalność potrącenia należy badać w odniesieniu do konkretnego materialno-prawnego oświadczenia o potrąceniu, nie zaś hipotetycznie. Nie ma zatem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, że pozwane Towarzystwo mogło jakąś wierzytelność potrącić w oparciu o § 19 ust. 4 OWU, skoro tego nie uczyniło.

Pozwany dokonał potrącenia dopiero po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia. Umowa na wniosek powoda została rozwiązana w dniu 5 stycznia 2017 roku. Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku pozwany potwierdził ten fakt i poinformował powoda o wypłacie na jego konto 62.211,68 zł, po potrąceniu kwoty 972,51 zł zaległych składek wraz z odsetkami w wysokości 167,61 zł. Potrącenie zostało zatem niewątpliwie dokonane w styczniu 2017 roku. Dopiero zresztą od chwili rozwiązania umowy ubezpieczenia w styczniu 2017 roku, powód i pozwany byli jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami co do wierzytelności pieniężnej potrącanej (z tytułu zaległych składek), jak i co do wierzytelności pieniężnej, z której dokonano potrącenia (z tytułu wypłaty wartości rachunku polisy po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia), a obie te wierzytelności były wymagalne. Warunkiem potrącenia jako kompensacyjnego sposobu regulowania zobowiązań jest przede wszystkim istnienie dwóch wierzytelności w sytuacji, gdy uprawnieni z tych wierzytelności są względem siebie równocześnie wierzycielami i dłużnikami.

Oświadczenie o potrąceniu złożone przez powoda nie może być jednak uznane za dopuszczalne i skuteczne, stosownie do treści art. 502 k.c., gdyż w chwili kiedy badane potrącenie stało się możliwe (możliwe było od 5 stycznia 2017 roku), doszło już do przedawnienia roszczenia pozwanego o zapłatę zaległych składek za umowy dodatkowe w wysokości 972,51 zł wraz z roszczeniem odsetkowym 167,61 zł. Zaległe składki za umowy dodatkowe były wymagalne w dniach: 17 maja, 17 sierpnia i 17 listopada 2013 roku, a roszczenia o zapłatę poszczególnych składek uległy przedawnieniu odpowiednio w dniach: 18 maja, 18 sierpnia i 18 listopada 2016 roku. Jedno z roszczeń nie miało już zatem przymiotu zaskarżalności. Tym samym, potrącona przez pozwanego kwota 1.140,12 zł stanowiła świadczenie nienależne, podlegające zwrotowi na rzecz powoda.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty niezasadnie potrąconej kwoty 1.140,12 zł w terminie 14 dni, zaś pismo z wezwaniem zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 lutego 2017 roku, zatem pozwany popadł w opóźnienie od dnia 1 marca 2017 roku i od tej daty powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie, co jednocześnie uzasadniało oddalenie powództwa w zakresie roszczenia odsetkowego za okres od 14 lutego 2017 roku do 28 lutego 2017 roku (punkt 2 sentencji wyroku). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem, że wytaczając powództwo o zwrot nienależnie potrąconej kwoty, powołując się na przedawnienie roszczenia o zapłatę zaległych składek za umowy dodatkowe, powód nadużył w jakikolwiek sposób prawa podmiotowego. Przyjęcie zresztą odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia, a przed wszystkim naruszałoby przepis art. 502 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.